

lát és minden követ meg kell mozdítani annak megszerzése érdekében. A város országgyűlési képviselői, *Kelemen Béla* dr és *Gerliczy Ferenc* báró eléggé ismerik gazdasági helyzetünket, hisszük, hogy minden befolyásukat érvényesítenék e cél sikere érdekében. Ez elvégre a legégetőbb gazdasági szükség, amelynek megszüntetése az ország második városának és hatalmas környékének nagy érdeke.

Miért tartóztatták le Szebenyeit?

— Saját tudósítónktól. —

Szebenyei Ernőnek, a szegedi Víg-színpad volt titkáranak a letartóztatása nemcsak Szegeden, hanem az egész országban feltűnést keltett, mert *Szebenyei* Ernő, mint jól informált helyről értesülünk, tényleg tagja volt az újságírók országos szövetségének és a mostani letartóztatása is egy politikai heccből kifolyólag történt.

A szenzációs letartóztatás előzményei ezek voltak:

Szebenyei Ernő először a *Független Magyarország*, majd pedig *A Nap* munkatársa volt és mint hírlapíró ismerkedett meg *Achim* L. Andrással, a később meggyilkolt békéscsabai képviselővel, ki meg is hívta *Szebenyeit* Békéscsabára a *Zsilinszkyék* ellen indított lap felelős szerkesztőjévé. Ő volt az, aki a gyilkosság után ajánlotta özvegy *Achim*nek, hogy *Kristóffy* Józsefet jelöljék, mint *Achim* parasztpárti utódát. Cikkeket is írt mellette és részben neki köszönhető, hogy *Kristóffy* zászlója győzött.

A *Kristóffy*-pénzeket *Szebenyei* Ernő hamarosan elköltötte a választás előtt és ekkor történt meg az a politikai hecc, melyben *Szebenyei* lett a vesztes.

Wagner Károly dr pénzt kínált fel *Szebenyeinek*, hogy írjon *Kristóffy* ellen. *Szebenyei* fölvette a pénzt és a cikket is megírta, de a cikk már nem jelenhetett meg, mert *Szebenyeit* időközben eltávolították a laptól, sőt a lap *Zsilinszky*-párti lett. *Wagner* Károly, miután *Szebenyei* lapjának a kiadója tiltakozott az ellen, hogy ő a *Szebenyeinek* átadott nyolcszáz koronából négyszázat kapott, följelentette *Szebenyeit* csalás és sikasztás miatt. Ez még mind nem lett volna komoly baj, legfőlegbb vitás törvényszéki ügy, hogyha *Szebenyei* bejelentette volna tartózkodási helyét és lakását. *Szebenyei* ezt elfelejtette és innen eredt az a kínos incidens, mely most országsszerte szenzációt keltett.

Sarkady Vilmos, a szegedi Víg-színpad kitűnő igazgatója ezeket mondotta el *Szebenyei* Ernőről, az ő multjáról és a vádról:

— Nagyon szerencsétlen ez az ember. Ezelőtt kilenc esztendővel *Debrecenben* ismertem meg, hol én a színház rendezője voltam, *Szebenyei* pedig a *Debrecen* című lap felelős szerkesztője volt. De elüldöztek; visszament *Budapestre* újságírónak. *Achim* hívta meg a lapjához felelős szerkesztőnek Békéscsabára, hogy vezesse a *Zsi-*

linszkyék és *hivék* ellen indított harcot. *Achim*ot megölték, a lap pedig *Zsilinszkyék* kezébe került, *Szebenyeit* egyszerűen eltávolították állásából. De előbb ajánlotta *Achim*nek és a csabaiaknak *Kristóffy* Józsefet. Ekkor kereste föl *Wagner* Károly dr — mint nékem *Szebenyei* elmondotta — őt és nyolcszáz koronát adott át neki, hogy írjon egy cikket — *Kristóffy* jelöltsége ellen. *Szebenyei* megígérte, azzal, hogy az összeg felét átadja a lap kiadójának. Át is adta, mint nékem sirva bevallotta, de a kiadó az összeget letagadta, így *Szebenyeit* följelentették, mert a cikk nem jelent meg: nem engedték. Politikai dolog tehát az egész, vitás, hogy család történt, — mert Magyarországon az ilyen ügyeket eddig soha nem tekintették csalásnak vagy sikasztásnak. De mikor *Wagner* följelentése nyilvánosságra került s *Szebenyei* nyomorba jutott, akkor jött a katonaság és megfosztotta tartalékos hadnagyi rangjától. *Szebenyei* ruháját zálogba esapta, revolvert vett, hogy főbe lövi magát, — de megakadályoztuk, nagynehezen megnyugtattuk, állást adtunk neki a Víg-színpadnál. Nem annyira gonosz, mint inkább szerencsétlen ez az ember.

Szebenyei Ernő ma kísértte egyik szegedi börtönőr *Budapestre*. A föl kísérés okvetlenül szükségessé vált, mert a budapesti ügyésznek ki kell végre hallgatnia a vádra. Minden jel arra vall, hogy a kihallgatás után szabadon bocsátják *Szebenyeit*.

A képviselőház ülése

— Saját tudósítónktól. —

Unalom, csendes vita, dühös és gunyos közbeszólás, *Polónyi* Géza megszokott kudarca: — hát ez volt ma a képviselőház ülése. Kezdődött azzal, ami erőpróbája volt az ellenzék tehetetlenségének. Szóval a névszerinti szavazással kezdődött. És ma már, jobb híján, a most megjött *Polónyi* Gézának és az áldozati bárány *Horváth* Gyulának szabadságát kérték. Holnap szavazzák le a nagy ügyet. Felolvasták az interpellációs könyvet is. Hat régi interpellációhoz két újat csaptak *Bikády* Antal és *Mádi* Kovács János. Teljesen fölösleges interpellációk, fölösleges a képviselőházban rá felelni. Eztán következett a napirend. Azaz, mégse az, mert fölállt rettenhetetlen *Polónyi* Géza és beszélt, kerülgette az igazságot, nem találta, a mondókája végén a pontot. Végre leültették, de azért tovább is beszélt, megrészegetett saját gyönyörű kéjes hangjától. Arról mesélt, hogy a kormány sok interpellációra nem felel. Igaz, hogy amikor még ő volt rövid ideig miniszter, akkor ő se felelt, de hát ez egészen más ügy — ami igaz is. Az elnök különben bebizonyította, hogy *Polónyi* indítványa teljesen fölösleges. Le is szavazták. Ezután *Bernáth* Béla mondotta el beszédét.

A mai ülésről ez a tudósítás szól:

Kabos Ferenc elnök fél tizenegy órakor nyitotta meg az országgyűlést. A jegyzőkönyv hitelesítése után bejelentette az elnök, hogy

Barabás Béla és *Horváth* Gyula országgyűlési képviselők szabadságot kérnek. Husznál több képviselő névszerinti szavazást és holnapra való halasztását kérte. Elnök elrendeli *Lovász* Márton kedden tett indítványa fölött a névszerinti szavazást. Husznál több képviselő a szavazás holnapra való halasztását kérte.

Ezekután az elnök fölolvastatja az interpellációkat. Hat régi és két új interpellációt olvastak föl. Az új interpellációk: *Bikády* Antal a községi bíróságok bélyegilletékéről és *Mády* Kovács János az ökörmezői telekviszonyok és az ökörmezői gyógyszerész jogtalan letartóztatásáról.

Az interpellációk fölolvastása után a napirendre tér a Ház. *Rákosi* Viktor szabadságkérése került volna sorra, de *Rákosi* visszavonta a szabadság kérését. Következtek tehát a névszerinti szavazások. Tolna vármegye kérvényénél az elnök indítványát fogadta el a Ház.

Nagy lármában kezdte meg a Ház a névszerinti szavazást a pestújhelyi népgyűlés határozata fölött. A pestújhelyi népgyűlés az általános és titkos választójog mellett határozott. A Ház az elnök indítványát fogadta el.

Legzajosabb volt a névszerinti szavazás *Polónyi* Géza indítványa fölött.

— Üljön le! — Álljon föl! — Éljen! — kiáltások hangzottak mindenfelől.

Hosszas lármában megtörtént a szavazás, az elnök indítványát fogadta el a Ház. Végül *Bernáth* Béla mondotta el beszédét.

Hajsza a halasi rablógyilkos után.

— Saját tudósítónktól. —

Három vármegye csendőrije keresi a halasi rablógyilkost, *Mezei Szvilenka* Istvánt. Először *Mérgesen* kereste a nyomait huszonöt csendőr, de kedden jelentés ment Alsóközpontról, hogy a csendőrgyűrű vonuljon el *Mérges* alól és fogja körül Királyhalmát, mert a rablógyilkost többet látták arra. *Léderer* Dezső dr királyhalmi kerületi orvos telefonon jelentette a szegedi rendőrségnek, hogy *Mezei Szvilenka* István Királyhalmán bujdosik. A csendőrség Királyhalmára vonult, de minden fáradságuk kárba vészett, mert a rablógyilkosnak még csak nyomára sem akadtak.

A királyhalmiak élénk fantáziával már többször látták a rablógyilkost, sőt *Salamon* Endre nyugalmazott adótiszt, miután kedden éjjel nála betörést akartak elkövetni, amit a falubeliek megakadályoztak, határozottan állítja, hogy a betörést senki más, mint a halasi rablógyilkos akarta elkövetni. Persze a *Salamon* Endre betörőjének is nyoma vészett. A huszonnégy csendőr még ezideig hiába fáradozott ki Királyhalmára. Pedig nem lehetetlen, hogy a rablógyilkos *Mérges* és Királyhalmán között bujkál, sőt több, mint valószínű. Hisz elbujdosásra ez a legalkalmasabb hely, *Rózsa* Sándor is itt bujdosott annakidején.

A csendőrség most még nagyobb apparátussal folytatja a nyomozást.

Páris eltemette a királynőjét.

— Saját tudósítónktól. —

Páris most temette el a királynőjét, a csodálatos nagy színésznőt, *Ginette Lantelmet*, aki olyan rejtelmes módon hal a Rajnába. Párisba vitték tehát a megtalált holttestet. De a katasztrófa körül szövődő rejtély még homályosabb, mint volt. Most már nem is pletyka, hanem a lapokban is — többé-kevésbé burkolt formában fölmerül a vád, hogy a katasztrófát nem véletlen baleset okozta, és hogy a katasztrófa előidézésében súlyos része van *Edwards*-nak, a *Lantelme* férjének. Megírták, hogy ezelőtt egy évvel heves jelenetek játszódtak le a rue de Constantinei palotában, férj és feleség elhatározták, hogy elválnak. Szegény kis *Lantelme* tulságosan vidám, *Edwards* pedig tulságosan féltékeny volt. De aztán kibékültek. Most ugyanezek a heves jelenetek játszódtak volna le állítólag a yachton, a pompás hófehér *Aiméen* és — a részletek hiányoznak, de *Lantelme* már csak holtan került elő a Rajna habjaiból.

A holttestet — tizezer frank értékű ékszert találtak rajta, pedig pongyolában volt — csak napok múlva tudták elvinni Párisba. A német határon hosszú volt a kiadatási procedura. Mig végre megérkezett a híres *Lantelme* holtan abba a városba, ahonnan ragyogva, gazdagon, elmúlt és küszöbön álló nagy sikerek fényében indult el.

Edwards is ott van már Párisban. A rue Bruxellesen lakik, házi-orvosa és barátja, *Dauriac* lakásán. Azt mondta, hogy nem mer visszatérni a saját lakására, mert fél a megőrüléstől. Ott tudniillik minden apró tárgy a halottra emlékezteti. Ott, *Dauriac*ék lakásának egyik szobájában járkál le s föl egész nap és folyton sír.

Tegnap este fogadta a *Temps* egy munkatársát. Megrendítő dolgokat mondott és különösen olyanokat, amelyek javarészt az újságírók embereit érdeklik. *Edwards* tudvalevőleg maga is újságíró. A riporterségen kezdte, aztán több lapalapítása szerencsésen beütött, most többszörös milliomos.

— Átéltam az életem legnagyobb fájdalmát, elvesztettem a feleségemet, akit imádtam, akit jobban szerettem a multamnál és a jelenemnél, — zokogta *Edwards*.

— Az én szegény *Ginette* sohasem volt olyan vidám, mint aznap este. Én, aki elég messze tőle dolgoztam, irogattam, folyton hallottam éneklését és kacagását. Muzsikált és táncolt a vendégeinkkel. Néhány perccel később már nem volt többé. Borzasztó...

Látja ezt a ruhát rajtam; azért vettem most föl, mert ő maga a saját kezeivel varrta nekem. És ha csak rá gondolok, hogy feltételezték, hogy azt merték mondani, hogy én öltem meg... Gyalázat! A német rendőrség bezzeg tapintattal és diszkrétén végezte a dolgát. Ezek az emberek tisztelték a fájdalmamat, pedig ők is olvasták a párisi pletykákat.

És *Edwards* újból sirva fakadt: — Ő meghalt és én itt vagyok. Egészen fiatal volt, én ötvenhat éves vagyok. Miért nem inkább én pusztultam el? Miért nem inkább én?